

براساس تنها
پیمایش در زمینه
مادری ایرانی‌ها
که وزارت رفاه
در سال ۱۳۹۶
انجام انجام داده
است، بیشترین
ملیت شوه‌ران
از افغانستان و
عراق و پاکستان
بوده است.
همچنین بیشترین
استان‌های
محل سکونت
مادری ایرانی‌ها
خراسان رضوی،
سیستان و
بلوچستان، تهران
و قم بوده است

سیستان و بلوچستان، تهران و قم بوده است. کمتر از نیمی از این افراد موفق به اخذ شناسنامه برای فرزندان خود شده‌اند. در خصوص اجرای قانون سال ۱۳۹۸ نیز براساس آمار وزارت کشور تا پایان سال ۱۴۰۱ تعداد ۱۰۹ هزار نفر در سامانه ثبت نام کرده‌اند که از این تعداد ۵۱ هزار نفر پرونده خود را تکمیل کرده و ثبت نام رانهای کرده‌اند که از این تعداد تنها ۱۵ هزار شناسنامه صادر شده است. در استان‌های خراسان رضوی و سیستان و بلوچستان که تعداد مادری ایرانی‌ها بیشتر است، روند دریافت شناسنامه کندتر است و در تهران سرعت بیشتر است.

در همین خصوص دکتر اصغری افزود: این عدد تنها برای افرادی است که تمایل داشتند در روند حاکمیتی و رسمی جمهوری اسلامی ایران شرکت کنند. ما در گزارش تابعیت مادری ایرانی‌ها سعی کردیم روایتی مردم‌نگارانه از زیست مادری ایرانی‌ها بدهیم که مشکلاتی که ناشی از عدم صدور شناسنامه و تابعیت است، بسیار جدی است و ابعاد فرهنگی جدی‌تری بر جای می‌گذارد. شیخی در خصوص نیاز به تحلیل و تفسیر داده‌ها افزود: بسیاری از مشکلات آمارگیری‌های جدید و سنتی باعث شده در اعتبار و درستی آمار امروزه در علوم اجتماعی تشکیک شود؛ اما حتی اگر بهترین داده را به دست بیاوریم، تنها ۳۰ درصد از کار را انجام داده‌ایم. سؤال مهم‌تر این است که باید بفهمیم چرا این اتفاق افتاد و آمارها این طور شده است تا بتوانیم سیاست‌گذاری صحیحی داشته باشیم. برای سیاست‌گذاری باید ابتدا چند مشکل عمده را لحاظ کنیم: اول اینکه ما توان بستن مرزها را در حوزه مهاجرت نداریم. دوم، موارد منفی که برای دو طرف این ارتباط زیاد اتفاق افتاده است. همچنین در عمده مسائل بین سیاست‌گذاران ما گفت‌وگویی میان مخالفان و موافقین صورت نمی‌گیرد. حقیقت طلب نیز افزود: ما باید در تصمیم‌ها و تحلیل خود نقاط بحرانی را لحاظ کنیم. بسیاری از مواردی که رسانه‌های می‌شوند نیز درباره همین نقاط بحرانی است. همچنین مرکز رصد امکان انتشار نتایج داده‌های روندی را دارد تا بتوانیم با توجه به اتفاقات در طول زمان داده‌های مختلف را مقایسه و بررسی کنیم. طالبانی بیان داشت: آمارهای ما در مرکز پژوهش‌های مجلس نیز با این موارد مشابهت زیادی داشت، برای مثال ما انتظار داشتیم در مناطقی که تعداد افغانستانی‌ها بیشتر است و تماس و ارتباط بیشتری برقرار می‌شود، نگرش منفی‌تر باشد؛ اما ما رابطه معناداری در این خصوص نیافتیم. بیشترین نگرانی ایرانیان از حضور افغانستانی‌ها در کشور در خصوص اشتغال و وضعیت مالی است.

